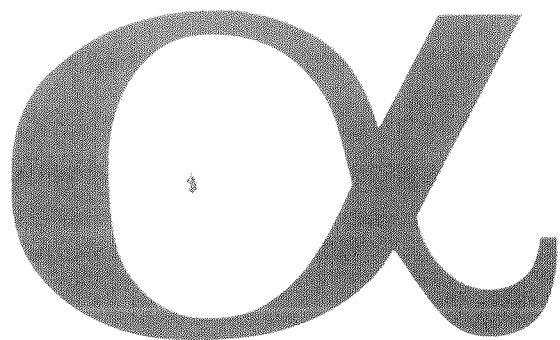

XIV. évfolyam 4. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2012. tél II.

Csendesnapunk

2012. december 20-án (vagyis tavaly) volt a karácsony előtti és egyben a 2012-es évi utolsó csendesnapunk.

Az első áhítat után, ahol rengeteg elgondolkodtató kérdés hangzott el, az alsóbb osztályok viszsza-vonultak a termükbe beszélgetni, és a nagyok foglalták el a kápolnát.

Az osztályokban jókat beszélgettünk, ki-ki elgondolkodott a hozzá legközelebb álló témán. Szinte észre sem vettük, mennyire elrepült az idő,

és már indulhattunk is a kápolnába a második áhítatra.

Igazi karácsonyi hangulat volt, nehéz volt a figyelmünket lekötni: egyfolytában azon járt az eszünk, mi mindent fogunk csinálni a téli szünetben.

A második beszélgetést a legtöbb osztály (legalábbis mi, hetedikesek biztosan) osztálykarácsonyozással töltötte.

Lelepleztük az angyalkákat (volt, aki komolyan meglepődött, volt, aki már a kezdetektől fogva tudta... — hiába, a titoktartás nem a mi műfajunk!), finom süteket ettünk, és elkezdtük az osztályunkban már szinte hagyománnyá vált karácsony előtti rituálét: írtunk egymásról pár pozitív gondolatot, (a hangsúly a pozitívon van!), majd mindenki kíváncsian olvasgatta, mennyi szépet és jót

gondolnak róla az osztálytársai.

Ezt követte az ajándékozás: mindenki egy kedves kis meglepetéssel kívánt a másiknak szeretetben gazdag ünnepeket.

Ezután ismét a kápolna felé vettük az irányt, ahol megnevezhettük a 8. osztály betlehemes előadását. Szép előadás, kellemes levezető volt a mögöttünk álló tanulás után, és kellemes karácsonyi hangulatot teremtett az előttünk álló szünetre.

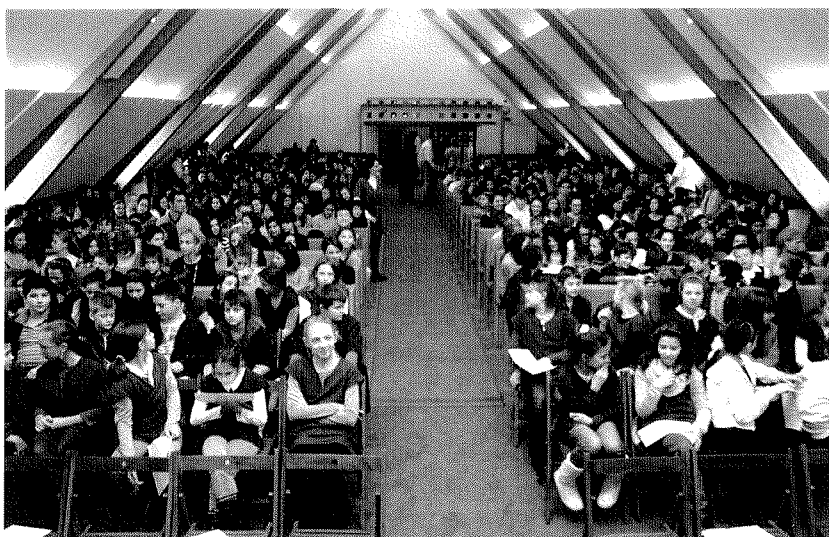
Az egész nap örömteli volt, de

a legnagyobb lelkesedést talán mégis az váltotta ki, amikor igazgató úr kellemes ünnepeket kívánt, és bejelentette: ezennel hivatalosan is kezdetét vette a téli szünet. (Ez az egy mondat háromszoros tapsvihart váltott ki a diákok körében.)

Vidáman és kellő hangerővel tódultunk ki az iskolából, érzékeny búcsút vettünk egymástól, (bár szívünk mélyén reméltük, hogy a beígért világvége elmarad), és hazafelé vettük az irányt.

Az ünnep előtti nagy rohanás és készülődés közben azért biztosan sokunknak eszébe jutottak a csendesnapi áhítaton elhangzott gondolatok arról, hogy miről is szól valójában a karácsony.

Dobó Sára Borbála 7. a

Betlehemeztünk

Iskolánknak van az a szép szokása, miszerint minden évben, karácsony előtt a nyolcadikos osztály betlehemes játékot ad elő. Idén mi voltunk azok, akikre ez a feladat hárult.

Számos előkészület és gyakorlás előzte meg az előadást. Osztályfőnökünkkel — hosszas huzavona után — megegyeztünk a szereposztásban. Megkezdődhetett hát a próbaszorozat. Az osztályfőnöki mellett főként a latin és magyarórákon gyakoroltunk (minthogy ezek voltak az osztályfőnökünkkel töltött óráink), de az énekeket Zsuzsanna tanárnő segítségével az ő óráján vettük át.

A betlehemes legelőször december 18-án adtuk elő, a református ovisoknak. Ott elég

nagy sikert arattunk. (Talán, mert kevésbé is izgultunk...)

Aztán másnap délután mentünk a Szeretetotthonba, ahol az időseknek mutattuk meg, mit is tudunk (meg persze a sütit is odaadtuk). Próbáltunk jó hangosak lenni, hogy halljanak minket, de ki tudja... Most kivételesen, amikor kellett volna, valahogy nem annyira ment ez.

Aztán a csendesnapon az iskola színe elé járulva diáktársaink előtt is felléptünk. Őszintén szólva, itt volt a legnehezebb. Ugyan a diákság elég idős ahhoz, hogy egy betlehemesnyi ideig még tudjon koncentrálni, de nem olyan éles fülű, hogy meghallja,

mit mondunk, ezért nem állítanám biztosra, hogy abban a nagy kápolnában kivétel nélkül mindenkit el tudtunk szórakoztatni, de próbálkoztunk. Reméljük, azért nem vallottunk szégyent.

Kulisszatitkok és bakik a 8. a betlehemeséről

- Már a szereposztásnál megakadtunk: megoldhatatlanul sokan jelentkeztek bárányoknak: kis híja volt, hogy nem ők lettek a főszereplők (a számukat aztán 3-ra alkudtuk le).

- Az egyik előadásra sajnos csak két napkeleti bölcs ment el — a harmadik lesérült a műsor előtt.

- Jézuskánkat az ovisoktól kértük kölcsön, köz-

vetlenül előadás előtt. (Mária jól betakarta, hogy ne ismerjék fel.)

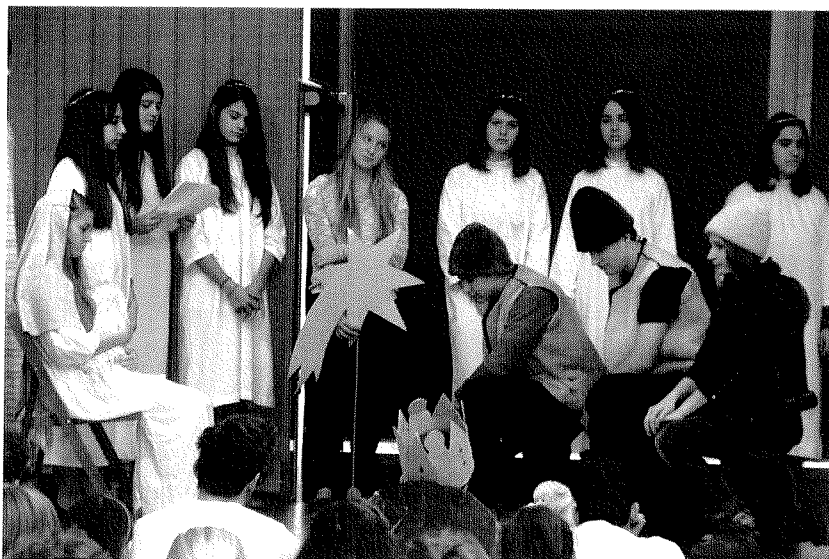
- Amikor a bárányok unták a próbát, egyszerűen egymásra ugrálgattak.

- Szűz Mária — a szemébe lógó haj és kendő miatt — csak nagyjából tudta „betájolni”, merre térdelnek a bölcsék és a pásztorok, ezért csak mosolygott a nagyvilágba.

- A Szeretetotthonban még könnyet is ejtett egy két néző — hogy a megihatottságtól, vagy valami mástól, azt nem tudjuk biztosan...

- Ugyanott a nézőink között volt egy 100 éves néni!!!

Krulik Virág 8.a

Mi is az a cipősdoboz akció?

Egyszer volt, hol nem volt... Volt egyszer egy angol nagymama, aki, látva a világégés utáni állapotokat, és megsajnálva a borzalmakról mit sem tehető gyermekeket, össze-

csomagolta ajándékát egy cipősdobozba, és elküldte egy szegény gyermeknek. Nem sejtette, hogy egyszerű, de nemes tettét százak, ezrek, milliók követik majd, és, hogy a

cipősdobozba zárt szeretet áttör határokat, korokat, életszemléleteket, és mozgalmá fejlődik.

A cipősdoboz akció (vagy, ahogy szülő-hazájában, Angliában hívják, Operation Christmas Child) egy év-tizede érte el hazánkat, akkor még Nyugat-Európából érkezett csomagokat kaptak karácsonyra – a Baptista Szeretetszolgálat közreműködésével – az arra rászoruló gyerekek. 2004-ben pedig a szeretetszolgálat elindította hazánk első önálló akcióját. A „boy” vagy „girl” feliratok helyett megszülettek a „fiú” és „lány” címkék, és az akció mottója: „Tízezer gyermek karácsonya”. Ez akkor még elérhetetlen álomnak tűnt...

Az akció egyetlen gyűjtőponttal működött, postán vagy személyesen egy kőbányai címre, a Szeretetszolgálat szociális irodájába lehetett eljuttatni a csomagokat. 2006-ban már minden megyében volt egy helyszín, és értelmet nyert a mottó is: a hazai adakozók száma elérte a tízezret – de sajnos a rászoruló, karácsonyi ajándékban nem is reménykedő kisgyerekek ennél akkor is, ma is jóval többen vannak.

Iskolánk is minden évben megszervezi a cipősdoboz akciót, így 2012-ben is. Az általatok összegyűjtött kedves ajándékok, játékok, édességek a Szentendrei Bárczi Gusztáv Általános Iskola tagiskolájába, a Cházár András Többcélú Közoktatási Intézmény tanulóinak. A 112-es csoportteremben a napról-napra halmozódó dobozok, csomagok ékesen bizonyították, hogy nem esik nehezetekre a rászorult gyerekeknek apró örömet szerezni, mosolyt csalni a nehezen élő gyereke arcára. A pompásan becsomagolt ajándékokat a 9. a osztály tanulói december 20-án felnyalábolták és személyesen vitték el a azoknak a gyerekeknek, akik lehet, hogy senki mástól nem kapnak ajándékot, csak Töletek. A megajándékozottak nagy szeretettel

fogadták iskolánk diákjait. Mússal, játékkal és sok-sok szeretettel kedveskedtek egymásnak, így várva a Karácsonyt. Mindezt köszönet minden osztály valamennyi tanulójának és Hertei Krisztina és Kuzma Márta tanárnőknek, akik az akciót koordinálták.

Bazsó Borka 11. nyek

Köszönőlevél a Mikulásnak

Köszönöm szépen at a rengeteg ajándékot, amit nekem hoztál!

Nagyon örültem a-nak,a.....-nek és a-nak/nek, bár a-ból hozhattál volna többet is és az is jó lett volna,ha a nem lett volna romlott, mert akkor nem kellett volna ... napot a kórházban töltenem. Különben at a tesóm kérte, de nem baj, én is nagyon örültem neki. Köszönöm a című könyvet, bár nem értem, hogy miért van beleírva, hogy „Nagyitól sok szeretettel”. A kötött-t is nagyon köszönöm, de jobb lett volna, ha olyat hozol, ami

jó is rám. Különben minden ajándék nagyon klassz és szép, leszámítva,hogy a szavatóssága több mint egy éve lejárt, és pontosan úgy néz ki,mint az, amelyik még tavaly tűnt el! A -ra pedig az van nyomtatva, hogy „Selejtes, 90 % árengedmény”. Ez most mit jelent? Nagyon örültem a-nak is, úgyhogy egyből meg is ettem. A doktor bácsi aztán figyelmeztetett, hogy legközelebb azért csomagoljam ki, mielőtt megeszem.

Egyszóval nagyon örültem az ajándékoknak, és még egyszer köszönök mindent! Jövőre ismét írok!

Gyűjtötte: KV. 8.a

A világvégről

Itt volt a Világvége!!!- de már el is múlt. Az interneten a „baljós évszám” közeledtével egyre gyakrabban keringtek jövendölések arról, hogy 2012. december 21-én világvége lesz. 2009 októberében hollywoodi nagyjátékfilm dolgozta fel a témát. A legenda hívei a maja naptárra hivatkoztak. Eszerint a világ keletkezésének dátuma 0 baktun, 0 katun, 0, tun, 0 vinál, 1 kin, 0 izzun volt, (a mi naptárunk szerint i. e. 3114. augusztus 11.) vége pedig 12 baktun, 19 katun, 19 tun, 17 vinál, 19 kin, 0 izzun, azaz 2012. december 21, mert egy nappal később újra 0.0.0.0.1. lenne, mivel addigra eltelne a világ kezdetétől számított 13 baktun. (A legendát erősítheti az a tetszetős szám is, amit a szóban forgó nap előtti dátum nemzetközi rövid naptári formája ad: 20.12.2012.) A tudósok – mint David Stuart, a legnagyobb élő majakutató – azonban már korábban is nevetségesnek tartották, hogy a maják a világ végére gondoltak volna. Ezt cáfolja az alautun időegység létezése is a maja naptárban, ami 64 millió év hosszú. 2012. december 22-én a maja naptár szerint 13.0.0.0.1-t írunk. Időközben találtak olyan maja naptári feljegyzéseket, amik jóval tovább számolják az éveket, mint 2012.

Az állítólagos világvégét így élték meg az emberek: avagy egy túlélő tudósítása.

2012. december 21: már vagy 10 éve várunk, ámbar vannak olyanok is akik még több ideje.

És nem, Hölgyeim és Uraim, nem jött el. Se atomrobbanás, se semmi megjövendőlt rút dolog.

Általánosságban minél közelebb kerülünk hozzá (vagyis az esetleges dátumhoz)

annál kevésbé hittünk benne.

A legviccesebb az, hogy a megkérdezettek fele a következőt játszotta el:

„Hiszel benne?”

„Igen. (50% esély...) Miért, te nem ??”

Majd miután eljön a világvége, és el is múlik: megkérdezem újra azt az embert, mit szól hozzá.

A megkérdezett lazán legyint. ”Hah. Megmondtam!”

Vagy:

A válasz már rögtön:”Nem. Miért, te igen?”

Majd jön a világvége: elalszom, lemaradok róla.

A megkérdezett vállba vereget:” Ne aggódj! Lesz még elég sok az igazi előtt!”

A Világvége egyszerű marketingfogássá vált, kihasználják a naiv embereket. - Kínéztem az említett napon az ablakon, és tudjátok, mit láttam??

Na?

A napfelkeltét. Gyönyörű volt. Merő kíváncsiságból (és mert újságíró - palánta vagyok, ha-ha) minden betippelt időpontban (pl.: 21:12, stb.) kinéztem az utcára. Semmi különös nem volt.

Másnap szerencsésen felkeltem, büntudat nélkül hajtottam fel a kávé, nem gondolva szegény majákra, mekkorát is tévedtek.

Tanulság: higgy Istenben és akkor nem kell ilyenektől félned, mert az Igaz, nagy V-val úgysem fogják beharangozni!

Krulik Virág 8.a

Pest Megyei Matematikaverseny

Pest megyében több évtizede, évenként megrendezik a matematikaversenyt a középiskolai diákok számára, szakközépiskolai és gimnáziumi kategóriákban. A verseny kétfordulós: iskolai forduló és döntő. A döntőt - rotációs rendszerben - Pest megye más-más középiskoláiban bonyolítják le. A

verseny pénzdíjas: a nevezési díj 700 Ft/fő.

A verseny iránt igen nagy az érdeklődés megye szerte. Az első fordulóban általában 800-900 tanuló vesz részt.

A verseny fő szervezője a Váci Boronkay György Műszaki Szakközépiskola és Gimnázium szakmai munkaközössége, Cs. Nagy

András tanár úr vezetésével. A döntőbe az első fordulóban elért eredmények alapján lehet bejutni. A bejutási ponthatárt a szervező bizottság határozza meg.

Ebben az évben 83 tanuló jutott a döntőbe.

A 2013. évi döntő megrendezését iskolánk vállalta, amely 2012. december 15-én, szombaton, 10 órakor kezdődött. Iskolánk rövid műsorral köszöntötte a döntő résztvevőit. Ezután Földi János, iskolánk igazgatója köszöntötte a diákságot és megnyitotta a versenyt. A versenyzők 5 tanteremben, iskolánk tanárainak felügyelete mellett, dolgozhattak. A dolgozatok elkészítéséhez 100 perc állt rendelkezésükre. Segédeszközként csak zsebszámológépet és függvénytáblát használhattak. A dolgozatok megírása után iskolánk ebéden látta vendégül a versenyzőket és a tanárokat. A dolgozatokat iskolánk tanárai és a megye más iskoláiból érkezett tanárok – a megírás után – azonnal kijavították.

Amíg a versenyzők dolgoztak, a tanárok számára szakmai megbeszélés zajlott. A dolgozatok javítása alatt a versenyzők egy érdekes előadást hallgathattak meg „Hogyan lottózunk, ha már lottózunk?” címmel.

Iskolánkban két tanulót hívtak be a döntőbe: Tóth Ádám 12. és Herczeg Jakab 10. osztályos tanulókat. Minden résztvevő – eredménytől függetlenül – emléklapot kapott. Az első három helyezett pedig, ezen kívül, értékes jutalomban is részesült.

A versenyzők és a szervezők egybehangzó véleménye szerint ez a verseny nagy segítséget jelent magasabb szintű versenyeken való eredményes szerepléshez, a matematikai ismeretekben való elmélyüléshez, és az emeltszintű érettségiben való eredményesebb szerepléshez is. A szervezők és a versenyzők megegyeztek abban, hogy jövőre is megrendezik a Pest Megyei Matematika Versenyt (PMMV).

Kun Péter tanár úr

Vissza a Refibe!

Sára tanárnővel készített interjúm során arról faggattam a tanárnőt, milyen érzés pár év szünet után újra tanítani.

Tanárnő, milyen érzés volt a gyerekek mellől visszatérni az iskolába?

Nagyon jó. Négy év otthon töltött idő után jó érzés újra nagyobb gyerekekkel, diákokkal foglalkozni, újra a történelemről beszélni. Nagyon jó volt az otthon töltött idő is, de abba is bele lehet fáradni.

Mennyit változtak azok a diákok, akiket tanárnő már 4 évvel ezelőtt is tanított?

A mostani 10.a-t tanítottam, mielőtt elmentem, és ahhoz képest, hogy fiatal felnőttek lettek, nem sokat változtak. Ugyanolyan érzés volt bemenni hozzájuk, mint azelőtt, persze az ötödikes lelkesedésükből már nem sok maradt meg, de nagy szeretettel fogadtak, amiért

nagyon hálás vagyok.

Ehhez képest milyenek azok a diákok, akik a tanárnő számára „újak”?

Ők is hasonló szeretettel fogadtak, úgy érzem, már megszoktak, aminek szintén nagyon örülök. Egyedül a nevek jelentenek egy kis nehézséget.

Sikerült már megismerkedni az új tanárkollegákkal?

A többségük a régi, de az újakkal is megismerkedtem már. A szakomból kifolyólag a két Márta tanárnőt (Kulcsár Márta és Török Márta tanárnők – a szerk.) ismertem meg most jobban, bár tavaly is, és négy évvel ezelőtt is beszélgettem már velük,

így nem volt nehéz közös nevezőre jutnunk.
Tanárnő gyerekei hogy veszik, hogy a Ta-

nárnő most már nem csak főállásban az ő anyukájuk?

Ő, hát ők egyfolytában ide akarnak jönni, nagyon kíváncsiak az iskolára! A lányom, aki már tavaly is ovis volt, nem nagyon veszi észre a különbséget, ha nem vagyok napközben is otthon, a kicsi, aki viszont bölcsis, annál inkább.

Ennek ellenére mégis jól fogadják, igaz kicsit nehezebb így, de nem vészesen.

Hogyan készült az iskolára lelkiileg és szakmailag?

Lelkiileg már fél éve készülök rá, végig gondoltam, mit hogyan fogok csinálni, milyen módszerrel, esetleg miben változtatok a korábbiakhoz képest. Így, hogy már anya is vagyok, máshogy állok a diákokhoz is, sok szempontból könnyebb, de nehezebb is tanítani.

Talán jobban megértem őket, empatikusabb vagyok velük, hiszen nekem is vannak gyerekeim, még ha nem is ilyen nagyok.

Sok mindenben azonban keményebb és határozottabb lettem, mint voltam.

Lelkiileg így készültem, és persze nyáron szakmailag is, hiszen az elmúlt időszakban erre nem volt időm, lehetőségem.

Olyan jó érzés volt újra tanítani, ahogy azt tanárnő előre elképzelte?

Igen, éppen olyan jó, bár az első napok kicsik rázósabbak voltak, de utána ismét belejöttem.

Persze vannak olyan idők, korok a történelemben, amelyek nem a kedvenceim, ezeket kevésbé szeretem tanítani – ebben például egyáltalán nem változtam.

Sokan mondják, hogy mennyit változott a diákság már négy év alatt is – én nem így érzékelem, szerintem ugyanolyanok, mint voltak, általában ugyanazt szeretik és nem szeretik, mint régen.

A diákok érzékeltek valamilyen változást tanárnőn? Kapott ilyen visszajelzéseket?

Erről csak a 10.a tudna mesélni, de nekem nem mondtak ilyesmit. Szerintem ők többet változtak, emiatt talán nekem furcsább a helyzet: lehet, hogy az én változásaimat észre sem veszik. Örültek nekem és elfogadtak, bár nem hiszem, hogy ötödikes korukból nagyon emlékeznének arra, milyen voltam, mennyit változtam azóta.

Dobó Sára Borbála 7. a

A protestáns karácsonyfa

Zakariás dicsőítőéneke

„Téged pedig, gyermek, a fölséges Isten prófétájának fog-nak mondani, mert az Úr előtt jársz, egyengetni az ő útját; az üdvösség ismeretére tanítod nemzetét, hogy bocsánatot nyerjen minden bűnük Istenünk irgalmas szívé-től, amellyel meglátogat minket felkelő Napunk a magasság-ból, hogy fényt hozzon azoknak, akik sötétségben és halálos homályban ülnek, lépteinket pedig a béke útjára vezérelje.”
- Lk 1,67-79.

A protestáns karácsonyfa

A karácsonyfa állítása evangélikus német gyakorlatból jött, s ez a hagyomány még nincs háromszáz éves sem. Magyarországon a 19. század közepe táján főúri családok állítottak először karácsonyfát, majd a városi közösségek körében terjedt el. A falvakba a 19. század végére, a 20. század elejére került el a fenyőfaállítás szokása. A Balaton-felvidéken kedvelt volt a boróka is. A fákat főleg olyan anyagokkal díszítették, amelyek otthon is megtalálhatók

voltak: dió, alma, tészta, papír, mézeskalács. „A lényeg az volt, hogy örököld fa legyen, ami az örök életet és az újjászületést, az embernek Krisztus révén való újjászületését jelenti” – hangsúlyozza a néprajzkutató.

A karácsonyfákat gyakran szenteste díszítették fel a szülők, amíg a gyermekek kántáltak, de helyenként szenteste éjszakáján állították fel a fát, és a gyermekek karácsony első napján láthatták meg azt. A fa alá kerülő ajándékokat – ezek sokáig nagyon szerények voltak – református szokás szerint az angyal hozta, míg a katolikus közösségek döntő többségében a „Jézuska”.

Csopakon és Balatonfüreden élt az a szokás, hogy a keresztyermek karácsony első napján mondókával köszöntötték fel keresztszüleiket, akik ekkor adták át a gyermekeknek szánt ajándékukat. Az erdélyi Kalotaszegen pedig különleges hagyomány élt: itt karácsonyi bált tartottak az ünnep első, második és harmadik napján is. A Felszeg és az Alszeg falvaiban délelőtt templomba, délután pedig bálba mentek az emberek.

Az ünnepi asztal

„A reformátusoknál nincs kifejezetten böjt, de megfigyelhető, főleg a nagy tömbben élő protestánsoknál, hogy böjtös jellegű ételeket ettek, főleg húsmenteseket, és olajjal főztek” – mondja Lackovits Emőke, aki a vallási kisebbségben élő reformátusoknál is talált hasonló szokásokat, például a Balaton-felvidéken. „De minél közelebb volt a karácsony, annál gyakoribbá váltak a disznóvágások, hogy karácsonyra friss hús legyen.”

Osztálytakarítás

Tavaly sajnos nem egy osztály süllyedt mínuszba a takarítási versenyen. Így ezeknek az osztályoknak egész decemberben takarítaniuk kellett. Többek között a mi osztályunknak is. Ahogy láttam minden osztály nyafogás nélkül, összeszervezetten és rendszeresen végezte a takarítást. Egymástól kéregettük a seprűket, a lapátokat és a segítséget, hogy mit hova, na meg hogy. Nagyon érde-

Ezzel szemben a római katolikusok épp ellenkezőleg tettek, András napjáig (november 30.) befejezték a disznók feldolgozását, míg a reformátusok gyakran még december 21-én, Tamás napján is vágtak sertést – mutat rá a különbségekre az etnográfus.

A karácsonyi abrosz kultuszát viszont mindkét felekezetenél megtaláljuk: kiemelten a mezőföldi reformátusoktól vannak adatok az ünnepi abroszról. „Nekem is van olyan abroszom, amelyet csak karácsonykor terítek az asztalra” – teszi hozzá Lackovits Emőke. Ű

Kíváncsiságból feltettük a népszámlálás kampányára készített, interneten kitölthető, „Reformátusnak érezhetem-e magam?” teszt ide vonatkozó kérdését Lackovits Emőkének, miszerint: „Mit esznek a reformátusok karácsonykor? Halat, szárnyast vagy töltött káposztát?” Így válaszolt: „Természetesen töltött káposztát, ez egy általános karácsonyi étel főleg a reformátusoknál, a hal inkább a katolikusokra jellemző, bár találkoztam vele a Balaton-felvidéki reformátusoknál is.”

Hová tűntek ezek a szokások?

Mára néhány kivételtől eltekintve eltűntek ezek a szokások. „Pedig egészen a második világháborút követő időszakig fennmaradt ez a hagyományos szokásrendszer a falvakban, de amikor megszüntették a föld magántulajdonlását és bekényszerítették az embereket a termelőszövetkezetekbe, akkor megbomlott ez a rend, és innentől a szokások töredékesekké váltak vagy meg is szűntek.” – mondja Lackovits Emőke néprajzkutató.

Szalai Katalin 13.ny

kes volt látni, hogy így össze tudunk fogni a karácsony előtti hetekben, csak az volt a kár, hogy egy ilyen dolog miatt. Napközben is észlelhető volt, hogy mi takarítunk, ugyanis jobban figyeltünk a környezetünkre, nem szemeteltünk annyit. Az osztályok csillogtak villogtak a nap végére.

Bazsó Borka 11. ny

Karácsonyra

Sík Sándor:
Napkeleti bölcsek

Ama csillag után.

A holdsugaras hideg éjszakában,
Mint egy fehérő, csendes álom,
Úgy vonult el a komoly karaván.
És elől ment a három.

A sziklás föld mogorván és kopáron
Feküdt el lábaik alatt.
Méltóságos sora a száz tevének
A harmaton halkan haladt.
És mintha fehér árnyak lengenének,
Úgy vonult végig a fehér sereg
A völgyön, ahol nem nőttek virágok,
S a városon, ahol az emberek
Nem virrasztottak és nem énekeltek.
S ahol nem látta őket senkisé.

És így suhant el csendesen
Életre éledt vágya Napkeletnek
Az ezredéves éjszakán.

Ama csillag után.

Sudoku

8	7					9	6	
	9	2				5	1	8
1	6		9	8	3		4	
	1	9	6	3		8	5	
7			5		2			
		3	8	1			7	6
4	3	8	7	9		6		
9		1		6				7
	2	7			4	1		9

Dutka Ákos:
**Karácsonyi beszélgetés az Úr Jézussal
1923-ban**

Ha e beteg, bolond világra
Uram, még egyszer megszületnél,
Bár milliónyi templomod van,
Kezdhethnél megint Betlehemnél.
Szalmajászolnál rangosabb hely
Uram, tenéked ma sem jutna:
Soha messzibb a Te országod,
„Miatyánkod” bár mindenki tudja.
Ha így jönnél Názáretből
Sápadtan, fázva, december este,
Az ügyefogyott szenvedőkhöz
Párizsba vagy Budapestre,
S leülnél az éhezők közt
S abból, amit valaha mondtál
Mesélnél új vigasztalásul –
Elfognának a tizedik szónál.
Mondjál csak új Hegyibeszédet
S amit mondtál a gazdagokról
S ha gyülnének az elhagyottak
S szólnál az Írás-forgatókról
S ha megpróbálnád Uram még egyszer
Az Embert rávenni a Szeretetre –
Internálnának, esküszöm rá,
Ha nem is vernének mindjárt keresztre.

Gyűjtötte: Rózsa Viktória 12.a

2							8	
		7	3		5		1	
			2	9		7		
	9	4	6					7
8								6
5					2	3	4	
		8		4	3			
	2		8		7	9		
	5							4

Impresszum:

főszerkesztő : Dr. Török Márta, **diákfőszerkesztő**: Szalai Katalin 13. ny, **olvasó-főszerkesztő**: Kun Csabáné Koválik Judit, **olvasószerkesztő**: Poros Júlia, **felelős kiadó**: Földi János igazgató **fotó**: Ferenczi Alpár

aktuális számunk szerzői: Dobó Sára Borbála 7. a, Krulik Virág 8.a, Bazsó Borka 11. ny, Szalai Katalin 13.ny, Kun Péter tanár úr **tördelés-technika**: Köpeczi-Bócz Balázs 12.a, Tóth Ádám 12.a